

Prædiken til sidste søndag i kirkeåret, d. 24. november 2024.

Kom til mig, siger Jesus.. Men hvordan kommer jeg egentlig til Jesus? Er det noget med, at jeg skal være reflekteret eller belæst eller særligt indført i den kristne spiritualitet. Næ, sådan er det ikke. Det siger Jesus jo lige præcis i dag:

»Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige»

Vi kan altså alle være med; os som ikke er specielt vise eller forstandige.

At komme til Jesus er for det første at mærke, at jeg har brug for hjælp her i livet; fordi troen på mig selv slipper ret hurtigt op..jeg har brug for at lægge mit liv i Guds hænder, jeg har brug for, at det der er større end mig selv, hjælper mig med alle de åg og byrder som livet også er.

Så længslen efter Gud er på en måde det første skridt efter at komme til Jesus. Og længslen kommer ikke fra os selv; den kommer fra Gud..

Jeg tror, at det dybest set bunder i, at Gud har skabt os med en længsel efter ham, så vi skal søge ham.

Gud er kærlighed, så vi længes i virkeligheden efter Guds kærlighed, men længslen bliver hurtigt forstyrret eller uklar i denne verden med alle dens tilbud og larm, så man ikke ved, hvad man egentlig længes efter, men det bare føles som en længsel efter noget undefinerligt.

Man kan have alt i denne her verden, alt rigdom og alt, hvad man ellers kan ønske sig, men alligevel længes man efter noget ubestemmeligt uden at vide det.

For det er Guds kald i mennesket, hvor selve længslen drages hen imod Kristus. Ham der kan bære vores byrder og åg sammen med os; så vi lige præcis ikke skal slæbe på det hele alene.

For 100 år siden var ordene *byrde og åg* almindeligt kendte og brugte, som det f.eks. fremgår af danske viser og arbejdersange fra den tid, f.eks sangen: Jeg bærer med smil min byrde af Jeppe Aakjær.

Et åg var et redskab, man tog på nakken.

Herefter var det muligt at bære f.eks to spande vand, eller to sække korn ad gangen. En byrde beskriver tilsvarende noget tungt, som skal bæres.

At bære et sådan åg er ikke særlig relevant længere, i hvert fald ikke når det drejer sig om at slæbe spande med vand eller sække med korn.

Men byrder bærer vi til alle tider.

Og tungest er måske de byrder man bærer på indeni:

Ensomhed – angst – skyld – følelsen af aldrig at slå til.

Heroverfor har vi Jesu ord i evangeliet: Kom til mig, alle I som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile Tag mit åg på jer, ..så skal I finde hvile for jeres trætte sjæle.

Jesus lover os ikke, at livet altid vil forme sig, sådan som vi ønsker det.

Ordene som vi hører i dag siges ikke til overmodige mennesker, der har deres på det tørre, sådan som Jesus også siger i dag.

De siges til mennesker, der er modløse, som trænger til hvile og trøst. Mennesker, som ikke ved, hvor de skal gå hen, og hvad de skal tage sig til, for at komme ud af det fængsel, som trøstesløshed altid er.

Mennesker der længes.

Og jeg kan ikke se andet, end at det er ethvert menneske. I hvert fald af og til. Eller i de kriser vi løber ind i.

Alligevel er det håb og trøst, der skal forkyndes hele kirkeåret igennem.

I dag ender dette kirkeår og et nyt begynder på søndag, 1. søndag i advent.

Håbet og troen er Kristus som vi må se hen til, som vi må bygge vores liv på.

Kristus står, som Thorvaldsen så præcist skildrer det i sin figur, med udbredte arme mod os, han tvinger ingen – han er der, som en evig invitation vi bare skal tage imod:
Kom til mig!

Og Jesus står jo ikke bare der – han gik ud iblandt menneske, ud i det allermest menneskelige, ud til gråd og tænders gnidsel, ja, ud i mørket udenfor.. – og det gør han stadig.

Han vender ikke ryggen til.

Han gik ind i menneskemængden og rørte ved de syge kroppe og de formørkede sind og lod sin krop og sit hjerte røre.

En lignende opgave sætter han sine disciple på.

Et sted siger han:

Et nyt bud giver jeg Jer: At I skal elske hinanden.

Det er noget af en opgave.

Og det også vores opgave, alle os der er døbt til at høre til Kristus.

Vi er også hans disciple og har fået den opgave at gå ud i verden og fortælle om Guds kærlighed.

Hver på vores måde, der hvor vi er sat her på jorden.

Det ville ellers være lettere, hvis Jesus havde sagt: gå ind i kirken og lav jeres eget samfund med dem, der tænker ligesom jer selv. Altså for eksempel gå ud af denne elendige verden og ind i et kloster hvor vi kunne skjermes for alle menneskers unoder og verdens nød, og så bare læse Bibelens ord i fred og under ordnede forhold.

Jesus kunne jo også have bedt til Gud for os: Jeg beder dig, Gud, tag dem ud af denne verden.

Det ville vel egentlig have været naturligt nok. Men det gør Jesus bare ikke; han beder lige modsat, nemlig i Johannesevangeliet hvor han siger:

Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.

Altså: der er ondt i verden; og vi bliver ikke skånet! Og: Gud er med os i det!

Alle mennesker, alt menneskeliv og hele verden, er skabt ved og til Kristus.

Vi skal dele den kristne tro på Kristus som den dybe sammenhæng med alle mennesker, hvis liv også – selv om de endnu ikke har set det – har den dybeste sammenhæng i grundvolden, Kristus. Det er derfor vi mærker længslen efter Gud.

"Kom til mig, alle I, som slider

jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile".

Måske tænker vi, at det er pænt af Jesus, at han tager sig af alle, der er trætte og tyngede af byrder, men det er heldigvis ikke mig.

Jeg klarer mig da meget godt.

Evangeliets svar på det er:

Det er rigtigt, at nogen er hårdere ramt på livet end andre, men tror du virkelig i ramme alvor, at du gå vil fri?

Når Jesus siger ALLE, så mener han ALLE.

Fra vi er børn tudes ørerne fulde med, at det gælder om at lære at stå på egne ben og om at tro på sig selv.

Vi skal være frie og uafhængige.

Vi er vel selvstændige individer.

Vi kan stå selv. Vi behøver ikke have nogen at læne os op ad.

Bagsiden af den medalje er bare, at hvis man ikke vil skyldes nogen noget, så ender man med at skyldes sig selv det hele.

Dermed bliver alting ens egen skyld.

Der er ingen steder at gå hen, ingen trøst eller hjælp at hente.

I evangeliet ligger der altid et spørgsmål:

Hvad er det, du bygger på?

Med Paulus' ord fra epistelen til i dag:

”Hvis nogen bygger på grundvolden med guld, sølv, ædelsten, træ, hø, halm, skal

det vise sig, hvad slags arbejde enhver har udført”.

Kort sagt:

Bygger du alene på egne evner og kræfter?

Nu hælder året så dybt, som det kan.

Ikke bare ude i naturen.

Vi er i mørke.

Det er det, Vor Herre går ud fra i dagens tekst.

Livet spørger ikke, hvad vi mener vi kan tåle, før det slår os.

Det slår bare.

Livet er hverken retfærdigt eller uretfærdigt.

Det ER bare.

Vores trøst er, at Guds dom over vores liv er ikke et endepunkt, men et vendepunkt.

Guds dom er, at vi får lov til at lægge det gamle bag os og begynde på en frisk.

Det begynder med barnet i krybben.

Det fortsætter med manden på korset og opstandelsen påskemorgen.

Det ender med, at han farer til himmels.

For så ikke at ende alligevel.

Guds søn blev i vores verden – som ånd og nærvær hele kirkeåret igennem.

Han er her stadig.

Det er ham, vi må komme til, når vi er trætte og bærer tunge byrder.

Hvilen er at vide, at i alt hvad der sker, er Gud os nær.

Han slipper dig ikke.

Kristus rækker os indbydelsen:

Kom til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder. Vi skal selv komme.

De åbne udstrakte arme vil altid være parat til at tage imod os, når vi kommer.

Uanset hvad vi har med i bagagen.

Det skal være vores tro og vores håb. At vi kan komme til ham, med alt det der tynger, alle vores opsparede bekymringer, alle byrderne.

Og at han vil tage imod os.

Og når vi så er kommet til Kristi åbne arme, sådan som Thorvaldsen har illustreret dem her, så kan vi gå ud igen, og se, så skubber hans arme os afsted: Ud med jer, ud i verden hvor i hører hjemme.. Ud og fortæl det videre. Evangeliet. Budskabet om Guds kærlighed.

Kristendommen er ikke begrænset til kun at gælde nogen særligt udvalgte. Og kristendommen har den egenskab at kunne udtrykkes på alle sprog og i alle kulturer.

Gå ud og gør alle folkeslag til mine disciple! siger Kristus jo. ALLE os der længes!

Jeg vil så gerne, at alle skal høre det og forstå det. Her er alt det guld der kan gøre enhver af os rige – resten af livet og ind i evigheden.

Jeg er sikker på, at hvis vi tog den kærlighed ind som vi har fået; så ville så meget angst og depression og misbrug dæmpes; ja, helt forsvinde. En grund til misbrug af mange slags er jo netop længsel. Længsel efter at være en anden end den man er; forvirring over livet og længsel efter ro. Længslen efter at høre, at du, uanset hvad der er galt i dit liv, er elsket!

Hvis vi virkelig kunne forstå det.

Hvis vi mennesker dog bare kunne forstå, at vi netop er rige i Kristus; vi har i grunden ikke brug for andet – jamen, hvad skulle man så, for eksempel, slås med andre lande for?

Og hvis vi forstod, at ethvert menneske er en bror eller søster, en Guds skabning, jamen ville vi så ikke kunne leve fredeligt sammen?

Kald mig bare jubelkristen – men i evangeliet er sandheden om mennesker og Gud; her er sandheden om livets mening; her stilles længslen.

Gud, hjælp os med at fortælle det videre!

Halleluja og Amen og Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!

Kirkebøn

Du, Gud Fader, som har skabt os: hør os, når vi beder dig:

Lad os mærke, at du tager os ved hånden gennem livets mange farer og udfordringer.

Lad os tro på, at du bærer os, når vi farer vild og mister håbet.

Du, Kristus, Guds søn: Vis os vejen og vær du med os, når vi går, og lad os være din kirke af levende stene.

Vær med alle, der har det svært.

Giv dit livsmod til alle, der er bange, ensomme eller føler sig overflødige.

Tænd dit lys, hvor der er mørke - og send din kærlighed, hvor der er mangel.

Du, Gud Helligånd, du som giver os mod og styrke:

giv os ordet at leve på - og hold os fast i din kærlighed.

Hold din hånd over vores konge Frederik d. 10. og hele hans familie og over regering og folketing.

Giv dem visdom og klogskab og blik for andre mennesker.

Vi beder om at dine livgivende gaver må give os alle styrke og håb, hver dag.

Lær os at leve livet i taknemmelighed og i tjeneste for næsten!

I Jesu navn,

Amen.